

Normy o nejvážnějších deliktech

/15. 7. 2010/

Význam zveřejnění nových „Norem o nejvážnějších deliktech“ – vysvětlení P. Federica Lombardi

V roce 2001 vydal Jan Pavel II. dokument velkého významu, *Motu proprio "Sacramentorum sanctitatis tutela"*, který přisuzuje Kongregaci pro nauku víry kompetenci řešit a posuzovat v oblasti kanonického práva obzvlášť závažné trestné činy, které až dosud spadaly do kompetence jiných dikasterií nebo pro jejichž řešení nebyla kompetence zcela jasná. Dokument *'Motu proprio'* (v přesném slova smyslu „zákon“) byl doplněn řadou procesních pravidel a norem nadepsaných *Normae de gravioribus delictis*. Zkušenost následujících devíti let si vyžádala aktualizaci těchto opatření tak, aby se zjednodušila a zefektivnila procesní řízení a aby byla zohledněna nová problematická témata. Mohlo k ní dojít díky tomu, že Svatý otec přidělil Kongregaci pro nauku víry nové kompetence, které v původní verzi Norem nebyly ještě zahrnuty. Aktualizace byla provedena v rámci systematické revize Norem.

Mezi nejvážnější delikty, o kterých Normy pojednávají, patří delikty proti hlavním skutečnostem života církve, jakými jsou svátost Eucharistie a Smíření, dále však i sexuální zneužívání spáchané duchovními na mladistvých. Právě posledně jmenovaný typ deliktů vyvolal v posledních letech u veřejnosti obširnou a intenzivní diskuzi o normách a postupech, uplatňovaných církví při jejich posuzování a potrestání. Je tudíž správné, aby dnes platné právní úpravy v této oblasti byly naprosto jasné a velmi podrobně rozpracované. Tím se usnadní orientace komukoli, kdo se bude muset těmito otázkami zabývat.

První jasnější vhled do problematiky, určený především tisku, poskytla stručná „Příručka k porozumění základům řízení na Kongregaci pro nauku víry ve věci obvinění ze sexuálního zneužívání“, zveřejněná na internetových stránkách Svatého stolce. Zveřejnění těchto nových Norem má ovšem zcela jiný rozměr, protože předkládá aktualizovaný oficiální právní text, platný pro celou církev.

Pokusme se nyní představit některé základní body těchto norem, a usnadnit tak jejich čtení širší veřejnosti, která se zajímá především o otázku sexuálního zneužívání, ačkoli v této oblasti není odborně vzdělaná:

Oproti předchozím nové normy umožňují rychlejší postupy, zvláště dávají možnost nepostupovat „cestou soudního procesu“, ale pomocí „mimosoudního dekretu“ nebo, v těch nejzávažnějších případech, podáním návrhu Svatému otci na propuštění daného kněze z duchovenského stavu.

Další norma, přijatá za účelem zjednodušení dřívějších problémů a reagující na vývoj situace v církvi, dává možnost přijímat mezi členy tribunálu, advokáty a prokurátory nadále nejen duchovní, ale také laiky. Podobně již nebude nezbytné k výkonu těchto funkcí dosáhnout titulu doktora z kanonického práva, požadovaná kompetence bude moci být prokázána i jiným způsobem, například licenciátem.

Za zmínku stojí také prodloužení promlčecí lhůty z deseti na dvacet let, přičemž stále platí možnost ještě více tuto dobu prodloužit.

Významné je i to, že zneužívání mladistvých a mentálně postižených bylo postaveno na stejnou úroveň a že na seznamu deliktů přibyl nově pojem „pedofilní pornografie“. Její definice zní následovně: „získání, držení a šíření“ někým z kněžského stavu „pornografických obrázků dětí mladších 14 let, jakýmkoli způsobem či prostředkem“. Z důvodu zaručení důstojnosti všem zúčastněným osobám zůstávají normy o důvěrnosti procesů zachovány.

Navzdory tomu, že otázka spolupráce s civilními orgány byla předmětem nedávných debat, normy se k ní nijak nevyjadřují. Jako součást kanonického trestního práva, tvořícího samostatný celek, stojí totiž normy zcela mimo státní trestní právo. K tomu je však nutné podotknout, že výše zmíněná „Příručka“ jasně určuje, že při řešení deliktů ohlášených na kompetentních soudních orgánech je třeba vždy postupovat podle předpisů občanského práva. Toto nařízení je zahrnuto do sekce „Předběžná šetření“. V praxi to znamená, že Kongregace pro nauku víry považuje za nutné jednat zavčas, tedy řídit se nařízenými jednotlivých zákonů v různých zemích a nikoli až během církevního procesu nebo po jeho proběhnutí.

Zveřejnění nových norem také přispívá k větší jasnosti a pevnosti práva v oblasti, v níž je dnes církev pevně zavázána jednat rozhodně a jednoznačně tak, aby plně odpověděla na oprávněná očekávání věřících i celé veřejnosti, že bude chránit morální zásady i evangelickou svatost, jak se to od ní vyžaduje a jak to Svatý otec opakovaně zdůraznil.

Samozřejmě budou nutná ještě další opatření a kroky ze strany jednotlivých církevních orgánů.

Kongregace pro nauku víry v současné době hledá prostředek, jak pomoci biskupům na celém světě, a snaží se pro ně vypracovat logicky soudržné a efektivní pokyny a směrnice nezbytné pro řešení případů sexuálního zneužívání nezletilých duchovními nebo spáchaných v institucích napojených na církev, přičemž zohledňuje situaci i veškeré problémy společnosti, v níž působí. To bude další rozhodující krok vpřed pro to, aby si církev postupně uvědomila a natrvalo proměnila v konkrétní skutky plody všech ponaučení a úvah, které se zrodily z této bolestné zkušenosti „krize“, již způsobila obvinění členů duchovenstva ze sexuálního zneužívání.

Na doplnění tohoto krátkého představení hlavních novinek v dokumentu Norem je vhodné upozornit na to, že pojednávají i o deliktech jiné povahy. V tomto ohledu však ani tolik nejde o nová rozhodnutí co do podstaty, ale spíše o uspořádání již platných nařízení, aby tak Kongregace pro nauku víry disponovala ucelenou a podrobnou příručkou o „nejvážnějších deliktech“. Nové normy se týkají deliktů proti víře (tj. hereze, apostaze a schizma), které běžně spadají do kompetence ordinářů, v případě odvolání ovšem přecházejí do kompetence Kongregace. Zahrnují také zlovolné nahrávání zpovědí a šíření těchto nahrávek, o čemž byl vydán dekret již v roce 1988, a konečně i veškeré pokusy o svěcení žen, odsouzené dekretem z roku 2007.

Pars Prima
NORMAE SUBSTANTIALES

Art. 1

§ 1. Congregatio pro Doctrina Fidei, ad normam art. 52 Constitutionis Apostolicae *Pastor bonus* [1], cognoscit delicta contra fidem et delicta graviora, tum contra mores tum in sacramentorum celebratione commissa atque, ubi opus fuerit, ad canonicas sanctiones declarandas aut irrogandas ad normam iuris, sive communis sive proprii, procedit, salva competentia Paenitentiarie Apostolicae [2] et firma manente *Agendi ratio in doctrinarum examine*.^[3]

§ 2. In delictis de quibus in § 1 Congregationi pro Doctrina Fidei ius est, de mandato Romani Pontificis, iudicandi Patres Cardinales, Patriarchas, Legatos Sedis Apostolicae, Episcopos, necnon alias personas físicas de quibus in can. 1405 § 3 Codicis Iuris Canonici [4] et in can. 1061 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [5].

§ 3. Delicta reservata de quibus in § 1 Congregatio pro Doctrina Fidei cognoscit ad normam articulorum qui sequuntur.

Art. 2

§ 1. Delicta contra fidem, de quibus in art. 1, sunt haeresis, apostasia atque schisma, ad normam cann. 751 [6] et

Část první
HMOTNĚPŘÁVNÍ NORMY

Čl. 1

§ 1. Podle čl. 52 Apoštolské konstituce *Pastor Bonus*¹ zkoumá Kongregace pro nauku víry delikty proti víře a nejvážnější delikty, spáchané jak proti mravům, tak při slavení svátostí, a, je-li to nutné, přistupuje podle normy obecného i vlastního práva k vyhlášení nebo uložení kanonických sankcí, přičemž nijak nezasahuje do kompetence Apoštolské penitenciárie² a důsledně se řídí dokumentem *Agendi ratio in doctrinarum examine*.³

§ 2. Za delikty zmíněné v §1 má Kongregace pro nauku víry z pověření Římského pontifika právo soudit otce kardinály, patriarchy, legáty Apoštolského stolce, biskupy a další fyzické osoby, o nichž pojednává kán. 1405 § 3 Kodexu kanonického práva⁴ a kán. 1061 Kodexu kánonů východních církví.⁵

Vyhrazené delikty, o nichž je pojednáno v § 1, zkoumá Kongregace pro nauku víry podle normy následujících článků.

Čl. 2

§ 1. Delikty proti víře, o nichž pojednává čl. 1, jsou hereze, apostaze a schizma podle normy kán. 751⁶ a 1364⁷ Kodexu

¹ Jan Pavel II. – Apoštolská konstituce z 28. června 1988 *Pastor bonus*, čl. 52, in AAS 80 [1988]: „Projednává trestné činy proti víře a závažnější trestné činy jak proti mravům, tak spáchané v rámci slavení svátostí, které jí byly oznámeny, a taktéž – pokud je třeba – přistupuje podle předpisů jak obecného, tak vlastního práva k vyhlášení nebo udělení kanonických sankcí.“

² ibid. čl. 118: „Ve vnitřním oboru svátostném i nesyvatostném, uděluje prominutí, dispense, záměny, sanace, odpuštění i jiné výhody.“

³ Kongregace pro nauku víry, *Procedura pro zkoumání nauky*, 29. června 1997, in AAS 89 [1997].

⁴ CIC kán. 1405, § 3: Římské rotě je vyhrazeno soudit:

1. biskupy ve sporných věcech, při zachování kán. 1419, § 2;

2. opata primase nebo opata představeného mnišské kongregace a nejvyššího představeného řeholních společenství papežského práva;

3. diecéze nebo jiné církevní osoby, ať fyzické nebo právnické, které po papeži nemají nižšího představeného.

⁵ CCEO kán. 1061.

⁶ CIC kán. 751: „Bludem se nazývá tvrdošíjné popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjné pochybování o ní po přijetí křtu; odpad od víry je odmítnutí křesťanské víry jako celku; rozkol (schizma) je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.“

1364 [7] Codicis Iuris Canonici et cann. 1436 § 1 [8] et 1437 [9] Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium.

§ 2. In casibus de quibus in § 1 Ordinarii vel Hierarchae est, ad normam iuris, excommunicationem latae sententiae, si casus ferat, remittere, processum sive iudicalem in prima instantia sive per decretum extra iudicium agere, salvo iure appellandi seu recurrendi ad Congregationem pro Doctrina Fidei.

Art. 3

§ 1. Delicta graviora contra sanctitatem augustissimi Eucharistiae Sacrificii et sacramenti, Congregationi pro Doctrina Fidei cognoscendo reservata, sunt:

1° abductio vel retentio in sacrilegum finem, aut abiectio consecratarum specierum [10], de quibus in can. 1367 Codicis Iuris Canonici [11] et in can. 1442 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [12];

2° attentatio liturgicae eucharistici Sacrificii actionis, de qua in can. 1378 § 2 n. 1 Codicis Iuris Canonici [13];

3° simulatio liturgicae eucharistici Sacrificii actionis, de qua in can. 1379 Codicis Iuris

kanonického práva a kán. 1436⁸ a 1437⁹ Kánonu kodexů východních církví.

§ 2. V případech pojednaných v § 1 náleží podle právní normy ordináři nebo hierarchovi, prominout exkomunikaci *latae sententiae*, pokud nastala, a vést soudní proces u první instance nebo jednat za pomoci mimosoudního dekretu, při zachování práva odvolat se nebo požádat o pomoc Kongregaci pro nauku víry.

Čl. 3

§ 1. Nejzávažnější delikty proti svatosti nejvznešenější Oběti Eucharistie a svátosti, vyhrazené Kongregaci pro nauku víry, jsou:

1° odnesení nebo ponechání si eucharistických způsob se svatokrádežným úmyslem, popřípadě jejich pohození¹⁰, viz kán. 1367 Kodexu kanonického práva¹¹ a kán. 1442 Kodexu kánonů východních církví¹²;

2° pokus o liturgické slavení mše, o němž v kán. 1378 § 2, č. 1 Kodexu kanonického práva¹³;

3° předstírání liturgického slavení mše, o němž v kán. 1379 Kodexu kanonického

⁷ CIC kán. 1364, § 1: „Odpadlý od víry, bludař a rozkolník upadají do exkomunikace *latae sententiae* při zachování kán. 194, § 1, odst. 2; duchovní může kromě toho být potrestán ještě podle kán. 1336, § 1, odst. 1, 2, 3.“

⁸ CCEO kán. 1436, § 1.

⁹ CCEO kán. 1437.

¹⁰ Papežská rada pro výklad legislativních textů, *Odpověď na předloženou pochybnost*, 4. června 1999, in AAS 91 [1999]

D. Zda je sloveso „pohodit“, užitě v obou kánonech, CIC kán. 1367 a CCEO kán. 1442, chápáno jako úkon odhození, nebo ne.

R. Negativně a dle významu.

„Význam je ten, že je třeba považovat sloveso ‚abicere‘ (odhodit) jako to, v němž je zahrnut jakýkoli čin, souzený jako dobrovolné a závažné opovrhnutí posvátnými způsoby.“

¹¹ CIC kán. 1367: „Kdo pohodí eucharistické způsoby nebo kdo je odnese nebo si ponechá k svatokrádežnému účelu, upadá do exkomunikace *latae sententiae*, vyhrazené Apoštolskému stolci; duchovnímu může být mimo to uložena další trest, včetně propuštění z duchovenského stavu.“

¹² CCEO kán. 1442.

¹³ CIC kán. 1378, § 2: „Do trestu interdiktu nebo, jde-li o duchovního, do suspenze upadá:

1. kdo se bez kněžského svěcení pokouší sloužit mši (...).

Canonici [14] et in can. 1443 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [15];

4° vetita in can. 908 Codicis Iuris Canonici [16] et in can. 702 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [17] eucharistici Sacrificii concelebratio, de qua in can. 1365 Codicis Iuris Canonici [18] et in can. 1440 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [19], una cum ministris communitatum ecclesiarum, qui successionem apostolicam non habent nec agnoscunt ordinationis sacerdotalis sacramentalem dignitatem.

§ 2. Congregationi pro Doctrina Fidei reservatur quoque delictum quod consistit in consecratione in sacrilegum finem unius materiae vel utriusque in eucharistica celebratione, aut extra eam[20]. Qui hoc delictum pataverit, pro gravitate criminis puniatur, non exclusa dimissione vel depositione.

Art. 4

§ 1. Delicta graviora contra sanctitatem sacramenti Paenitentiae, Congregationi pro Doctrina Fidei cognoscendo reservata, sunt:

1° absolutio complicitatis in peccato contra sextum Decalogi praeceptum, de qua in can. 1378 § 1 Codicis Iuris Canonici [21] et in can. 1457 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [22];

2° attentatio sacramentalis absolutionis vel vetita confessionis auditio de quibus

práva¹⁴ a v kán. 1443 Kodexu kánonů východních církví¹⁵;

4° slavení mše, zakázané kán. 908 Kodexu kanonického práva¹⁶ a kán. 702 Kodexu kánonů východních církví¹⁷, o němž v kán. 1365 Kodexu kanonického práva¹⁸ a v kán. 1440 Kodexu kánonů východních církví¹⁹, společně se služebníky církevních společenství, která nemají apoštolskou posloupnost a neuznávají svátostnou povahu kněžského svěcení.

§ 2. Kongregaci pro nauku víry je také vyhrazen delikt sestávající z přepodstatnění jedné látky bez druhé nebo obou látek se svatokrádežným úmyslem, ať už během eucharistické slavnosti nebo mimo ní²⁰. Kdo se dopustí tohoto deliktu, bude potrestán dle závažnosti zločinu, včetně propuštění z duchovenského stavu nebo vypovězení ze služby.

Čl. 4

Nejvýznamnější delikty proti vznešenosti svátosti smíření, vyhrazené na posouzení Kongregaci pro nauku víry, jsou:

1° rozhřešení spoluviníka hříchu proti šestému přikázání Desatera, o němž v kán. 1378 § 1 Kodexu kanonického práva²¹ a v kán. 1457 Kodexu kánonů východních církví²²;

2° pokus o zakázané udělení svátostného rozhřešení nebo vyslechnutí vyznání

¹⁴ CIC kán. 1379: „Kdo, kromě případů, o nichž v kán. 1378, předstírá udělení svátosti, bude potrestán spravedlivým trestem.“

¹⁵ CCEO kán. 1443.

¹⁶ CIC kán. 908: „Katolickým kněžím je zakázáno spoluslavit eucharistii s kněžími nebo duchovními nebo služebníky církví a církevních společenství, která nejsou v plném společenství s katolickou církví.“

¹⁷ CCEO kán. 702.

¹⁸ CIC kán. 1365: „Kdo se proviní účastí na zakázaném společenství v bohoslužebných úkonech, bude potrestán spravedlivým trestem.“

¹⁹ CCEO kán. 1440.

²⁰ CIC kán. 927: „Je zcela nepřijatelné, a to i v případě naléhavé krajní nutnosti, přepodstatnit jednu látku bez druhé nebo obě mimo mše.“

²¹ CIC kán. 1378, § 1: „Kněz, který porušil ustanovení kán. 977, upadá do exkomunikace *latae sententiae*, vyhrazené Apoštolskému stolci.“

²² CCEO kán. 1457.

in can. 1378 § 2 n. 2 Codicis Iuris Canonici [23];

3° simulatio sacramentalis absolutionis de qua in can. 1379 Codicis Iuris Canonici [24] et in can. 1443 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [25];

4° sollicitatio in actu vel occasione vel praetextu confessionis ad peccatum contra sextum Decalogi praeceptum, de qua in can. 1387 Codicis Iuris Canonici [26] et in can. 1458 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [27], si ad peccandum cum ipso confessario dirigitur;

5° violatio directa et indirecta sigilli sacramentalis, de qua in can. 1388 § 1 Codicis Iuris Canonici [28] et in can. 1456 § 1 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [29];

§ 2. Firmo praescripto § 1 n. 5, Congregationi pro Doctrina Fidei reservatur quoque delictum gravius quod consistit in captione quovis technico instrumento facta aut in evulgatione communicationis socialis mediis malitiose peracta rerum quae in sacramentali confessione, vera vel ficta, a confessario vel a poenitente dicuntur. Qui hoc delictum pataverit, pro gravitate criminis puniatur, non exclusa, si clericus est, dimissione vel depositione [30].

hříchů, o němž v kán. 1378 § 2, č. 2 Kodexu kanonického práva²³;

3° předstírání svátostného rozhřešení, o němž v kán. 1379 Kodexu kanonického práva²⁴ a v kán. 1443 Kodexu kánonů východních církví²⁵;

4° vybízení ke hřichu proti šestému přikázání Desatera při udílení nebo u příležitosti nebo pod záminkou svátosti smíření, o němž v kán. 1387 Kodexu kanonického práva²⁶ a v kán. 1458 Kodexu kánonů východních církví²⁷, vedlo-li ke hřichu se samotným zpovědníkem;

5° přímé nebo nepřímé porušení svátostného tajemství, o němž v kán. 1388 § 1 Kodexu kanonického práva²⁸ a v kán. 1456 § 1 Kodexu kánonů východních církví²⁹;

§ 2. Kromě výše uvedeného, při zachování předpisu § 1 č. 5, je Kongregaci pro nauku víry vyhrazen také závažný delikt sestávající z nahrávání, a to jakýmkoli technickým prostředkem, nebo ze zlomyslného rozšiřování informací řečených zpovědníkem nebo kajícím při svátosti smíření, skutečné či předstírané, sdělovacími prostředky. Kdo se dopustí takového deliktu, bude potrestán podle závažnosti zločinu, včetně propuštění z duchovenského stavu nebo vypovězení ze služby³⁰.

²³ CIC kán. 1378 § 2: „Do trestu interdiktu nebo, jde-li o duchovního, do suspenze upadá:

2. kdo kromě případu, o němž v § 1, nemůže udílet svátostné rozhřešení, a přesto je neplatně uděluje nebo vyslechne svátostné vyznání hříchů.“

²⁴ CIC kán. 1379: „Kdo, kromě případů, o nichž v kán. 1378, předstírá udělení svátosti, bude potrestán spravedlivým trestem.“

²⁵ CCEO kán. 1443.

²⁶ CIC kán. 1387: „Kněz, který při udílení nebo při příležitosti nebo pod záminkou svátosti smíření svádí kajícího ke hřichu proti šestému přikázání Desatera, bude potrestán podle závažnosti zločinu suspenzí, zákazy, zbaveními a v závažnějších případech propuštěn z duchovenského stavu.“

²⁷ CCEO kán. 1458.

²⁸ CIC kán. 1388: „Zpovědník, který přímo porušil svátostné tajemství, upadá do exkomunikace *latae sententiae*, vyhrazené Apoštolskému stolci; kdo pouze nepřímě, bude potrestán podle závažnosti zločinu.“

²⁹ CCEO kán. 1456.

³⁰ Kongregace pro nauku víry, *Dekret o ochraně důstojnosti Svátosti smíření*, 23. září 1988, in AAS 80 [1988].

Art. 5

Congregationi pro Doctrina Fidei reservatur quoque delictum gravius attentatae sacrae ordinationis mulieris:

1° firmo praescripto can. 1378 Codicis Iuris Canonici, tum qui sacrum ordinem conferre attentaverit tum mulier quae sacrum ordinem recipere attentaverit in excommunicationem latae sententiae Sedi Apostolicae reservatam incurrit;

2° si vero qui mulieri sacrum ordinem conferre vel mulier quae sacrum ordinem recipere attentaverit, christifidelis fuerit Codici Canonum Ecclesiarum Orientalium subiectus, firmo praescripto can. 1443 eiusdem Codicis, excommunicatione maiore puniatur, cuius remissio etiam reservatur Sedi Apostolicae;

3° si vero reus sit clericus dimissione vel depositione puniri poterit [31].

Art. 6

§ 1. Delicta graviora contra mores, Congregationi pro Doctrina Fidei cognoscendo reservata, sunt:

1° delictum contra sextum Decalogi praeceptum cum minore infra aetatem duodeviginti annorum a clerico commissum; in hoc numero minori aequiparatur persona quae imperfecto rationis usu habitu pollet;

2° comparatio vel detentio vel divulgatio imaginum pornographicarum minorum infra aetatem quattuordecim annorum quovis modo et quolibet instrumento a clerico turpe patrata.

§ 2. Clericus qui delicta de quibus in § 1 patrauerit, pro gravitate criminis puniatur, non exclusa dimissione vel depositione.

Čl. 5

Kongregaci pro nauku víry je vyhrazen také vážný delikt pokusu o svátostné svěcení žen:

1° Při zachování kán. 1378 Kodexu kanonického práva, jak ten, kdo se pokusí o udělení svátosti svěcení, tak i žena, která se pokusí svátost svěcení přijmout, upadá do exkomunikace *latae sententiae*, vyhrazené Apoštolskému stolci;

2° je-li ten, kdo se pokusí udělit svátost svěcení ženě nebo žena, která se svátost svěcení pokusí přijmout, křesťan podřízený Kodexu kánonů východních církví, bude při zachování kán. 1443 téhož Kodexu potrestán velkou exkomunikací, jejíž prominutí je taktéž vyhrazeno Apoštolskému stolci;

3° je-li viníkem duchovní, může být potrestán propuštěním z duchovenského stavu nebo vypovězením ze služby.³¹

Čl. 6

§ 1. Nejzávažnější delikty proti mravům, vyhrazené Kongregaci pro nauku víry, jsou:

1° delikt proti šestému přikázání Desatera, spáchaný duchovním s nezletilým³² mladším osmnácti let; nezletilý je zde kladen na roveň osoby, která trvale užívá rozumu nedokonale;

2° získání, držení a šíření pornografických obrázků dětí mladších 14 let, jakýmkoli způsobem či prostředkem, spáchané duchovním k nemravným účelům.

§ 2. Duchovní, který spáchal delikt, o němž v § 1, bude potrestán dle závažnosti zločinu, včetně propuštění z duchovenského stavu nebo

³¹ Kongregace pro nauku víry, *Generální dekret ohledně pokusu o svátostné svěcení ženy*, 19. prosince 2007, in AAS 100 [2008].

³² Latinský termín „minore“ znamená jak osobu mužského, tak ženského pohlaví.

Art. 7

§ 1. Salvo iure Congregationis pro Doctrina Fidei a praescriptione derogandi pro singulis casibus, actio criminalis de delictis Congregationi pro Doctrina Fidei reservatis praescriptione extinguitur spatio viginti annorum.

§ 2. Praescriptio decurrit ad normam can. 1362 § 2 Codicis Iuris Canonici [32] et can. 1152 § 3 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [33]. In delicto autem, de quo in art. 6 § 1 n. 1, praescriptio decurrere incipit a die quo minor duodevicesimum aetatis annum explevit.

Pars Altera NORMAE PROCESSUALES Titulus I *De Tribunalis constitutione et competentia*

Art. 8

§ 1. Congregatio pro Doctrina Fidei est Supremum Tribunal Apostolicum pro Ecclesia Latina necnon pro Ecclesiis Orientalibus Catholicis ad cognoscenda delicta articulis praecedentibus definita.

§ 2. Hoc Supremum Tribunal cognoscit etiam alia delicta, de quibus reus a Promotore Iustitiae accusatur ratione connexionis personae et complicitatis.

§ 3. Sententiae huius Supremi Tribunalis, latae intra limites propriae competentiae, Summi Pontificis approbationi non subiciuntur.

Art. 9

§ 1. Iudices huius Supremi Tribunalis sunt ipso iure Patres Congregationis pro Doctrina Fidei.

§ 2. Patrum collegio, primus inter pares,

vypovězení ze služby.

Čl. 7

§ 1. Při zachování práva, aby Kongregace pro nauku víry v jednotlivých případech derogovala toto ustanovení, se trestní žaloba na delikty vyhrazené Kongregaci pro nauku víry promlčuje po uplynutí dvaceti let.

§ 2. Promlčecí doba běží podle normy kán. 1362 § 2 Kodexu kanonického práva³³ a kán. 1152 § 3 Kodexu kánonů východních církví³⁴. V případě deliktu, o němž v čl. 6 § 1, č. 1, však promlčecí doba začíná běžet ode dne, kdy nezletilý dosáhl osmnácti let.

Část druhá PROCESNÍ NORMY Stat' I *Složení a kompetence soudu*

Čl. 8

§ 1. Kongregace pro nauku víry je Nejvyšším soudem Apoštolské signatury pro západní církve i pro východní katolické církve při rozhodování deliktů definovaných v předchozích člancích.

§ 2. Tento Nejvyšší soud rozhoduje i delikty, z nichž je viník obžalován promotorem spravedlnosti z důvodů spojených s osobou obviněného nebo se složitostí případu.

§ 3. Rozsudky tohoto Nejvyššího soudu, vynesené v mezích jeho vlastní působnosti, nepodléhají schválení Nejvyššího pontifika.

Čl. 9

§ 1. Soudci tohoto Nejvyššího soudu jsou samotným právem kardinálové Kongregace pro nauku víry.

§ 2. V čele kolegia kardinálů stojí jako

³³ CIC kán. 1362, § 2: „Promlčecí doba běží ode dne, kdy byl zločin spáchán, nebo jestliže jde o zločin trvajících nebo pokračujících, ode dne, kdy přestal.“

³⁴ CCEO kán. 1152 § 3.

praeest Congregationis Praefectus et, munere Praefecti vacante aut ipso Praefecto impedito, eius munera explet Congregationis Secretarius.

§ 3. Praefecti Congregationis est nominare etiam alios iudices stabiles vel deputatos.

Art. 10

Iudices nominati sacerdotes sint oportet, maturae aetatis, laurea doctorali in iure canonico praediti, bonis moribus, prudentia et iuris peritia praeclari, licet munus iudiciale vel consultivum apud aliud Dicasterium Romanae Curiae simul exercent.

Art. 11

Ad accusationem exhibendam et sustinendam Promotor Iustitiae constituitur, qui sit sacerdos, laurea doctorali in iure canonico praeditus, bonis moribus, prudentia et iuris peritia praeclarus, qui officium suum in omnibus iudicii gradibus expleat.

Art. 12

Ad munera Notarii et Cancellarii, deputantur sacerdotes, sive huius Congregationis Officiales sive externi.

Art. 13

Advocati et Procuratoris munere fungitur sacerdos, laurea doctorali in iure canonico praeditus, qui a Praeside collegii adprobatur.

Art. 14

In aliis Tribunalibus vero, pro causis de quibus in his normis, munera Iudicis, Promotoris Iustitiae, Notarii atque Patroni tantummodo sacerdotes valide explere possunt.

Art. 15

první mezi sobě rovnými prefekt kongregace, v jeho nepřítomnosti nebo brání-li mu překážka, zastane jeho úřad sekretář kongregace.

§ 3. Prefektovi kongregace náleží také jmenovat stálé nebo pověřené soudce.

Čl. 10

Soudcové mají být voleni mezi kněžími ve zralém věku, držiteli doktorátu z kanonického práva, dobrých mravů, vyznačující se rozvážností a právní zkušeností, i kdyby zároveň zastávali úřad soudce nebo poradce na jiném dikasteriu Římské kurie.

Čl. 11

Pro předložení a projednání žaloby je stanoven promotor spravedlnosti, jímž má být kněz s titulem doktora kanonického práva, dobrých mravů, vyznačující se rozvážností a právní zkušeností, a ten vykonává svůj úřad ve všech fázích soudního řízení.

Čl. 12

Do úřadu notáře a kancléře ať jsou vybráni kněží, buď členové kongregace, nebo externí.

Čl. 13

Úřad advokáta a prokurátora zastává kněz s titulem doktora kanonického práva, jehož schválil předseda senátu.

Čl. 14

Na ostatních soudech pak mohou pro případy uvedené v těchto normách platně zastávat úřad soudce, promotora spravedlnosti, notáře a patrona pouze kněží.

Čl. 15

Firmo praescripto can. 1421 Codicis Iuris Canonici [34] et can. 1087 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [35], Congregationi pro Doctrina Fidei licet dispensationes concedere e requisitis sacerdotii necnon laureae doctoralis in iure canonico.

Art. 16

Quoties Ordinarius vel Hierarcha notitiam saltem verisimilem habeat de delicto graviore, investigatione praevia peracta, eam significet Congregationi pro Doctrina Fidei quae, nisi ob peculiariter rerum adiuncta causam sibi advocet, Ordinarium vel Hierarcham ad ulteriora procedere iubet, firmo tamen, si casus ferat, iure appellandi contra sententiam primi gradus tantummodo ad Supremum Tribunal eiusdem Congregationis.

Art. 17

Si casus ad Congregationem directe deferatur, investigatione praevia haud peracta, munera processui praeliminaria, quae iure communi ad Ordinarium vel Hierarcham spectant, ab ipsa Congregatione adimpleri possunt.

Art. 18

Congregatio pro Doctrina Fidei, in causis ad eam legitime deductis, actus sanare potest, salvo iure defensionis, si leges mere processuales violatae fuerint a Tribunalibus inferioribus ex mandato eiusdem Congregationis vel iuxta art. 16 agentibus.

Art. 19

Firmo iure Ordinarii vel Hierarchae, ab investigatione praevia inchoata, imponendi quae in can. 1722 Codicis

Při zachování kán. 1421 Kodexu kanonického práva³⁵ a kán. 1087 Kodexu kánonů východních církví³⁶ přísluší Kongregaci pro nauku víry udělovat dispenze od požadavků kněžství i doktorátu kanonického práva.

Čl. 16

Kdykoli se ordinář nebo hierarcha dozví, alespoň s určitou pravděpodobností, o vážnějším zločinu, provede předběžná šetření, po nichž vše oznámí Kongregaci pro nauku víry, která, neujme-li se případu sama z důvodu mimořádných okolností, pověří ordináře nebo hierarchu dalším řízením, při zachování práva odvolat se proti rozsudku soudu prvního stupně pouze k Nejvyššímu soudu této kongregace, nakolik ovšem odvolání přichází v úvahu.

Čl. 17

Je-li případ předán přímo kongregaci, aniž by bylo vedeno předběžné šetření, mohou být přípravná jednání před procesem, náležející podle obecného práva ordináři nebo hierarchovi, uskutečněna samotnou kongregací.

Čl. 18

V případech, které jsou jí zákonně předány, může Kongregace pro nauku víry zplatnit podniknuté kroky, při zachování práva na obhajobu, jestliže nižší soudy jednající z pověření téže Kongregace nebo podle čl. 16 porušily čistě procesní předpisy.

Čl. 19

Při zachování práva ordináře nebo hierarchy, již od zahájení předběžného šetření, uložit to, co je stanoveno v kán.

³⁵ CIC kán. 1421, § 1: „V diecézi ustanoví biskup diecézní soudce, kteří musí být duchovními.“

§ 2: „Biskupská konference může dovolit, aby soudci byli ustanoveni i laici, z nichž v případě nutnosti může být jeden přibrán k vytvoření senátu.“

§ 3: „Soudcové mají mít bezvadnou pověst a být doktory nebo alespoň licenciáty kanonického práva.“

³⁶ CCEO kán. 1087, § 1.

Iuris Canonici [36] vel in can. 1473 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [37] statuuntur, etiam Praeses Tribunalis pro Turno, ad instantiam Promotoris Iustitiae, eandem habet potestatem sub iisdem condicionibus in ipsis canonibus determinatis.

Art. 20

Supremum Tribunal Congregationis pro Doctrina Fidei iudicat in secunda instantia:

1° causas a Tribunalibus inferioribus in prima instantia iudicatas;

2° causas ab eodem Supremo Tribunali Apostolico in prima instantia definitas.

Titulus II

De ordine iudiciario

Art. 21

§ 1. Delicta graviora Congregationi pro Doctrina Fidei reservata, in processu iudiciali persequenda sunt.

§ 2. Attamen Congregationi pro Doctrina Fidei licet:

1° in singulis casibus, ex officio seu ex instantia Ordinarii vel Hierarchae, decernere ut per decretum extra iudicium de quo in can. 1720 Codicis Iuris Canonici [38] et in can. 1486 Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium [39] procedatur; ea tamen mente ut poenae expiatoriae perpetuae solummodo de mandato Congregationis pro Doctrina Fidei irrogentur;

1722 Kodexu kanonického práva³⁷ nebo v kán. 1473 Kodexu kánonů východních církví³⁸, má úřadující předseda soudu, na návrh promotora spravedlnosti, stejnou pravomoc za stejných podmínek, vymezených ve zmíněných kánonech.

Čl. 20

Nejvyšší soud Kongregace pro nauku víry soudí ve druhém stupni:

1° případy souzené v prvním stupni nižšími soudy;

2° případy rozhodnuté na prvním stupni tímž Nejvyšším apoštolským soudem.

Stat' II

Postup soudního řízení

Čl. 21

§ 1. Vážné delikty vyhrazené Kongregaci pro nauku víry mají být projednávány v soudním řízení.

§ 2. Kongregaci pro nauku víry je ovšem dovoleno:

1° v jednotlivých případech rozhodnout z úřední povinnosti nebo na žádost ordináře nebo hierarchy o použití mimosoudního dekretu, o němž v kán. 1720 Kodexu kanonického práva³⁹ nebo v kán. 1486 Kodexu kánonů východních církví⁴⁰, avšak s ohledem na to, že trvalé odčínající tresty mohou být uloženy jedině z pověření Kongregace pro nauku víry;

³⁷ CIC kán. 1722: „K zabránění pohoršení, ochraně svobody svědků, zabezpečení průběhu spravedlnosti může ordinář po poradě s ochráncem spravedlnosti a po předvolání obžalovaného zakázat mu v kterémkoliv stavu řízení výkon posvátné služby nebo některého církevního úřadu nebo úkolu, uložit mu nebo zakázat pobyt na některém místě nebo území nebo také mu zakázat veřejnou aktivní účast na eucharistii; toto vše je nutno odvolat po zániku důvodu a toto také samým právem zaniká ukončením trestního řízení.“

³⁸ CCEO kán. 1473.

³⁹ CIC kán. 1720: „Jestliže ordinář usoudil, že je nutno použít mimosoudního rozhodnutí:

1. oznámí pachateli žalobu a důkazy a dá mu možnost hájit se, pokud se řádně předvolaný viník dostavil;

2. se dvěma přísedícími důkladně projedná důkazy a tvrzení;

3. jestliže je jistota o zločinu a trestní žaloba nezanikla, vydá rozhodnutí podle kán. 1342 – 1350 s alespoň krátkým odůvodněním po stránce právní i skutkové.“

⁴⁰ CCEO kán. 1486.

2° casus gravissimos, ubi, data reo facultate sese defendendi, de delicto patrato manifeste constat, directe ad decisionem Summi Pontificis quoad dimissionem e statu clericali vel depositionem una cum dispensatione a lege caelibatus deferre.

Art. 22

Praefectus Turnum trium vel quinque iudicum ad causam cognoscendam constituat.

Art. 23

Si in gradu appellationis Promotor iustitiae accusationem specificè diversam afferat, hoc Supremum Tribunal potest, tamquam in prima instantia, illam admittere et de ea iudicare.

Art. 24

§ 1. In causis ob delicta, de quibus in art. 4 § 1, Tribunal nomen denuntiantis sive accusato sive etiam eius Patrono significare non potest, nisi denuntians expresse consenserit.

§ 2. Idem Tribunal perpendere debet peculiare momentum circa denuntiantis credibilitatem.

§ 3. Animadvertendum tamen est ut quodvis periculum violandi sigillum sacramentale omnino vitetur.

Art. 25

Si quaestio incidens exoritur, Collegium per decretum rem expeditissime definiat.

Art. 26

§ 1. Salvo iure ad hoc Supremum Tribunal appellandi, instantia apud aliud Tribunal quovis modo finita, omnia acta causae ad Congregationem pro Doctrina Fidei ex officio quam primum

2° nejvážnější případy, po té, co byla obviněnému dána možnost obhajoby a bylo zřejmě potvrzeno spáchání zločinu, předložit přímo Nejvyššímu pontifikovi, aby rozhodl o propuštění z duchovenského stavu nebo vypovězení ze služby spojené s dispencí od celibátu.

Čl. 22

Na projednání záležitosti stanoví prefekt sbor tří nebo pěti soudců.

Čl. 23

Pokud v odvolacím stupni řízení předloží promotor spravedlnosti obžalobu odlišnou co do skutkové podstaty, může ji tento Nejvyšší soud přijmout a projednat jako by byla na prvním stupni.

Čl. 24

§ 1. V případech deliktů, o nichž v čl. 4 § 1, nesmí soud sdělit jméno oznamovatele ani obžalovanému a dokonce ani jeho právnímu poradci, pokud k tomu oznamovatel nedal výslovně souhlas.

§ 2. Tentýž soud musí s obzvláštní pozorností posoudit věrohodnost oznamovatele.

§ 3. Je naprosto nutné vyvarovat se jakémukoli porušení svátostného tajemství.

Čl. 25

Vyvstane-li nahodilá otázka, ať senát rozhodne ve věci dekretem v co nejkratší době.

Čl. 26

§ 1. Při zachování práva odvolat se k tomuto Nejvyššímu soudu, jakmile bylo řízení u jiného soudu jakýmkoli způsobem ukončeno, zašlou se z úřední povinnosti veškerá akta co nejdříve

transmittantur.

§ 2. Promotoris iustitiae Congregationis ius sententiam impugnandi decurrit a die qua sententia primae instantiae ipsi Promotori nota facta sit.

Art. 27

Adversus actus administrativos singulares in casibus de delictis reservatis, a Congregatione pro Doctrina Fidei latos vel probatos, habetur recursus, intra terminum peremptorium sexaginta dierum utilium interpositus, ad Congregationem Ordinariam eiusdem Dicasterii seu Feriam IV quae videt de merito ac de legitimitate, remoto quovis ulteriore recursu de quo in *art. 123 Constitutionis Apostolicae Pastor bonus* [40].

Art. 28

Res iudicata habetur:

1° si sententia in secunda instantia prolata fuerit;

2° si appellatio adversus sententiam non fuerit intra mensem proposita;

3° si, in gradu appellationis, instantia perempta sit vel eidem renuntiatum fuerit;

4° si lata fuerit sententia ad normam art. 20.

Art. 29

§ 1. Expensae iudiciales solvantur prout sententia statuerit.

§ 2. Si reus expensasolvere non valeat, eaedem solvantur ab Ordinario vel Hierarcha causae.

Art. 30

Kongregaci pro nauku víry.

§ 2. Právo promotora spravedlnosti kongregace vznést proti rozsudku námítky běží ode dne, kdy byl s rozsudkem prvního stupně seznámen.

Čl. 27

Proti individuálním správním aktům, vynesným nebo schváleným Kongregací pro nauku víry v případech deliktů jí vyhrazených, je přípustné podat v propadné lhůtě šedesáti dní odvolání k řádnému shromáždění tohoto dikasteria neboli *Feria IV*, které posoudí jeho věcnou stránku a zákonnost, čímž je vyloučeno jakékoli další správní odvolání, o němž v čl. 123 apoštolské konstituce *Pastor bonus*⁴¹.

Čl. 28

Rozhodnutí se považuje za pravomocné:

1. byl-li rozsudek vynesen na soudu druhého stupně;

2. nebylo-li odvolání proti rozsudku podáno ve lhůtě jednoho měsíce;

3. jestliže v odvolacím stupni řízení zaniklo nebo se jej strany vzdaly;

4. jestliže byl vynesen rozsudek podle normy v čl. 20.

Čl. 29

§ 1. Výše soudních výloh závisí na stanoveném rozsudku.

§ 2. Není-li viník schopen výlohy zaplatit, postará se o ně ordinář nebo hierarcha příslušný ve věci.

Čl. 30

⁴¹ Jan Pavel II, apoštolská konstituce *Pastor bonus*, 28. června 1988, čl. 123, v AAS 80 [1988]:

„§ 1. Kromě toho projednává [Nejvyšší soud Apoštolské signatury] odvolání předložená v propadné lhůtě třiceti dní užitečných, proti individuálním správním aktům, jak vynesným, tak schváleným dikasterii Římské kurie, kdykoli je sporné, zda napadený akt neporušil v rozhodnutí nebo v řízení nějaký zákon.

§ 2. V těchto případech kromě sporu o nezákonnosti může, žádá-li to žalobce, rozhodnout i o náhradě škod, způsobených nezákonným aktem.“

§ 1. Huiusmodi causae secreto pontificio subiectae sunt [41].

§ 2. Quicumque secretum violaverit, vel ex dolo aut gravi negligentia, accusato vel testibus aliud damnum intulerit, ad instantiam partis laesae vel etiam ex officio, congruis poenis a Turno superiore puniatur.

Art. 31

Hisce in causis, una cum praescriptis harum normarum, quibus omnia Tribunalia Ecclesiae Latinae et Ecclesiarum Orientalium Catholicarum tenentur, canones quoque de delictis et poenis necnon de processu poenali utriusque Codicis applicandi sunt.

§ 1. Tyto případy podléhají papežskému tajemství⁴².

§ 2. Kdokoliv tajemství poruší nebo, ze zlého úmyslu či z nedbalosti, způsobí jinou škodu obviněnému nebo svědkům, bude na žádost poškozené strany nebo přímo z úřední povinnosti potrestán předsedou senátu přiměřenými tresty.

Čl. 31

V těchto případech je třeba spolu s předpisy těchto norem, jimiž se řídí všechny soudy západní církve i východních katolických církví, aplikovat také kánony obou kodexů, vztahující se na zločiny, tresty i trestní řízení.

© 2010 Biskupství brněnské
Diecézní církevní soud
CZ - 601 43 Brno
Petrov 5

---

⁴² Státní sekretariát, Reskript z audience u Nejvyššího pontifika, 4. února 1999, kterým se vydává Všeobecný řád Římské kurie, 30. dubna 1999, *Všeobecný řád Římské kurie* z 30. dubna 1999, čl. 36, § 2, in AAS 91 [1999]: „Papežské tajemství musí být zachováno s obzvláštní péčí podle normy instrukce *Secreta continere* ze 4. února 1974.“ Státní neboli papežský sekretariát, Reskript z audience, instrukce *Secreta continere*, O papežském tajemství, 4. února 1974, in AAS 66 [1974]: „čl. 1 – Papežské tajemství zahrnuje...

4) Mimosoudní žaloby na zločiny proti víře a mravům, na zločiny proti vykonané Svátosti smíření a také na jednání a rozhodnutí, která k těmto žalobám vyústily, se zachováním práva toho, kdo byl předveden před soud, znát žalobu, je-li to nutné k jeho vlastní obhajobě. Jméno žalobce smí být ovšem odhaleno teprve tehdy, až soud uzná za vhodné, aby žalobce a ten, koho obžaloval, byli vzájemně konfrontováni;...”

CENSURY A RESERVOVANÉ DELIKTY

- SHRUTÍ -

<i>Pro vnitřní obor</i>	<i>Pro vnější obor</i>
EXKOMUNIKACE vyhrazená Apoštolské penitenciarii »latae sententiae«	ŘÍZENÍ A UDĚLENÍ TRESTU vyhrazeno Kongregaci pro nauku víry
1. Znesvěcení Eucharistie (kán. 1367)	1.a Znesvěcení Eucharistie (odnesení, ponechání si, pohození) se svatokrádežným úmyslem; <i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 1, 1 ^o) 1.b Předstírání slavení mše – udělování svátosti (<i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 1, 3 ^o) [Dříve: nereservovaný spravedlivý trest F.S. (kán. 1379)] 1.c Slavení mše společně se služebníky církevních společenství bez apoštolské poslušnosti a bez uznávání svátostné povahy kněžského svěcení (<i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 1, 4 ^o) 1.d Přepodstatnění i jedné látky se svatokrádežným úmyslem (<i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 2)
2. Rozhřešení spoluviníka v hříchu proti VI. přikázání desatera (kán. 1378, § 1)	2.a Rozhřešení spoluviníka v hříchu proti VI. přikázání desatera (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, 1 ^o) 2.b Předstírání svátostného rozhřešení (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, 3 ^o) [Dříve: nereservovaná exkomunikace F.S. (kán. 1378, § 3)] 2.c Vybízení ke hříchu proti šestému přikázání desatera při udílení nebo pod záminkou svátosti smíření (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, 4 ^o) [Dříve: <i>suspense F.S. nereservovaná: pro zpovědníka, který vybízel ke hříchu pro VI. přikázání při udílení svátosti smíření (kán. 1388, § 2)</i>]
3. Přímé porušení svátostného tajemství zpovědníkem (kán. 1388, § 1)	3.a Přímé nebo nepřímé ⁴³ porušení svátostného tajemství (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, 5 ^o)

⁴³ Přímé porušení svátostného tajemství se děje buď formálním vyjevením vyznaného hříchu ve zpovědi a osoby penitenta, která ho udělala a nebo projevem implicitním, a to ve smyslu, že hřích nebo hříšník může být s jistotou určen ze slov zpovědníka. Nepřímé prozrazení svátostného tajemství nastává naproti tomu, když z toho

		3.b Zlomyslné nahrávání a rozšiřování informací řečených zpovědníkem nebo kajícím při svátosti smíření sdělovacími prostředky (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, § 2) [Dříve pouze: <i>exkomunikace F.S. nereservovaná: pro překladatele, který porušil zpovědní tajemství (kán. 1388, § 2)</i>]
4.	Pokus o udělení svátosti svěcení ženě (<i>Delicta graviora</i> , čl. 5, 1°)	4. Pokus o udělení svátosti svěcení ženě (<i>Delicta graviora</i> , čl. 5, 1°)
5.	Fyzické napadení papeže (kán. 1370, § 1)	5. Fyzické napadení papeže (kán. 1370, § 1)
6.	Vysvěcení biskupa bez papežského pověření (kán. 1382)	6. Vysvěcení biskupa bez papežského pověření (kán. 1382)
7.	Porušení tajemství členy konkláve (Ap. konstituce <i>Univ. Dom. Gregis</i> , 58)	7. Porušení tajemství členy konkláve (Ap. konstituce <i>Univ. Dom. Gregis</i> , 58)
		8.a Delikt proti VI. přikázání desatera spáchaný duchovním s nezletilou/ým mladší 18ti let; nezletilá/ý je zde kladena na roveň osoby, která užívá rozumu nedokonale. [Dříve pouze: <i>nereservovaný spravedlivý trest F.S. s mladší 16ti let (kán. 1395, § 2)</i>]
		8.b Získání, držení a šíření pornografických obrázků dětí mladších 14ti let spáchané duchovním k nemravným účelům. Promlčecí doba zvednuta na 20 let a v deliktech proti mravům doba běží od doby, kdy nezletilý dosáhl 18ti let. [Dříve: <i>promlčecí doba pět let v deliktech podle kán. 1394, 1395, 1398</i>]
EXKOMUNIKACE nevyhrazená »latae sententiae«		
9.	Apostase, herese, schisma (kán. 1364, § 1)	9. Odvolací instance při soudním nebo administrativním trestním řízení (<i>Delicta graviora</i> , čl. 2, § 2)
10.	Provedení potratu (kán. 1398)	

co zpovědník mluví, koná nebo opomene činit a z okolností, které odkryje, druzí mohou dedukovat nebo podezírat jakýmkoliv způsobem osobu penitenta a jí vykonaný hřích. Deliktu se dopustí zpovědník, který zlovolně, tj. vědomě a úmyslně, vyjevuje to, co je podstatným objektem svátostného tajemství a také jednotlivé aspekty osoby penitenta.

SUSPENSE nevyhrazená »latae sententiae«	
11. Fyzické násilí proti biskupovi (kán. 1370, § 2)	
12. Pokus o sloužení mše bez kněžského svěcení pro klerika (kán. 1378, § 2, 1°)	12. Pokus o sloužení mše bez kněžského svěcení (<i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 1, 2°)
13. Pro toho, kdo přijme svátost svěcení bez zákonné pověřovací listiny (kán. 1383)	
14. Klerik, který nepravdivě obviňuje zpovědníka ze svádění (kán. 1390, § 1)	
15. Klerik, který uzavřel civilní manželství (kán. 1394, §1)	
16. Udělení svátosti svěcení biskupem bez zákonných pověřovacích listin – zákaz na jeden rok udílet svátost svěcení (kán. 1383)	
INTERDIKT nevyhrazený »Latae sententiae«	
17. Fyzické násilí proti biskupovi (kán. 1370, § 2)	
18. Pokus o sloužení mše bez kněžského svěcení pro laika (kán. 1378, § 2, 1°)	18. Pokus o sloužení mše bez kněžského svěcení (<i>Delicta graviora</i> , čl. 3, § 1, 2°)
19. Pokus o zakázané udělení svátostného rozhřešení nebo vyslechnutí vyznání (kán. 1378, § 2, 2°) ⁴⁴	19. Pokus o zakázané udělení svátostného rozhřešení nebo vyslechnutí vyznání (<i>Delicta graviora</i> , čl. 4, 2°)
20. Falešné obvinění kněze ze svádění (kán. 1390, § 1)	
21. Řeholník s věčnými sliby, který uzavřel civilní manželství (kán. 1394, § 2)	

⁴⁴ Kán.1378 § 2: Do trestu interdiktu nebo, jde-li o duchovního, do suspenze, nastupujících bez rozhodnutí představeného upadá: 2. kdo, kromě případu, o němž v § 1 (kněz, který rozhřešil spoluviníka hříchu proti šestému přikázání Desatera, upadá do exkomunikace nastupující bez rozhodnutí představeného, vyhrazené Apoštolskému stolci), nemůže udílet svátostné rozhřešení, a přes to je neplatně uděluje nebo vyslechne svátostné vyznání hříchu.